

*V tajných
službách*

*Protřepat,
nelíbat*

Ally Carterová

New York Times Bestseller

FRAGMENT

V tajných službách – Protřepat, nelíbat

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Ally Carterová

V tajných službách – Protřepat, nelíbat – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

V tajných službách

Protřepat,
nelíbat

Ally Carterová

Na památku
Ellen Moore Balarzové,
skutečné Gallagherské holky.

Poděkování

Tuto knihu bych nenapsala bez pomoci a podpory mnoha úžasných lidí. Děkuji velmi nadané Donně Brayové a Arianně Lewinové za jejich laskavost, profesionalitu a podporu. Vděčím za mnohé svým skvělým přátelům a rodině, která při mně vždy stála. Ale nejvíce za tuto knihu děkuji Kristin Nelsonové, jež mi poslala email, kterým to všechno začalo.

Kapitola 1

Podle mě má většina holek v pubertě pocit, že jsou neviditelné. Že se zkrátka ztratí. No a to jsem přesně já – Chameleonka Cammie. Jenže já mám v tomhle větší kliku než ostatní, protože na naší škole se to bere jako plus.

Chodím totiž do školy pro špióny.

Jasně, Akademie Gillian Gallagherové pro výjimečné mladé dámy je školou pro *geniální dívky* – ne *špiónky* – a je na nás, jakou kariéru si díky tomuhle jedinečnému vzdělání vybereme. Ale když vám ve škole říkají tohle a přitom máte mezi předměty kryptografii pro pokročilé nebo se učíte čtrnáct cizích jazyků, je to jako kdyby vám velká tabáková firma říkala, že nemáte kouřit. A všechny Gallagherské holky poznají, když je někdo k něčemu ponouká. Dokonce i moje máma sice obrací oči v sloup, když říkám, že je to škola pro špiónky, ale neopravuje mě a to je naší ředitelkou. Taky je vysloužilou agentkou CIA a byl to její nápad, abych napsala tohle – svou první zprávu z tajné operace – a sepsala tak všechno, co se stalo v minulém školním roce. Pořád nám říká, že nejhorší na životě špióna není nebezpečí, ale papírování. Koneckonců když letíte domů z Istanbulu s jadernou hlavicí v krabici na klobouky, ze všeho nejmíň o tom chcete psát zprávu. Proto píšu tohle – abych se to naučila.

Pokud máte bezpečnostní prověrku čtvrtého nebo vyššího stupně, pravděpodobně o nás, Gallagherských holkách, víte všechno, protože tu jsme už víc než sto let (naše škola, ne já, mně

bude za měsíc šestnáct!). Ale pokud takovou prověrku nemáte, nejspíš si myslíte, že ve skutečnosti – podobně jako raketové batohy nebo neviditelné pláště – neexistujeme. Míjíte zdi porostlé břechťanem, vidíte nádhernou budovu s precizně zastříženým trávníkem a jako všichni předpokládáte, že Akademie Gillian Gallagherové pro výjimečné mladé dámy je jen snobskou internátní školou pro znužené dědičky, které nemají, kam jinam by šly.

Abych vám řekla pravdu, vůbec nám to nevadí. V Rosevillu ve státě Virginie se díky tomu nikdo nepozastavil nad dlouhou řadou limuzín, ve kterých se loni v září vracely do školy moje spolužačky. Z parapetu u okna ve třetím patře jsem sledovala, jak se auta objevovala mezi záplavou zeleného listí a zatáčela k velké kované bráně. Půl kilometru dlouhá příjezdová silnice klikatící se mezi kopci se tváří stejně nevině jako cesta dlážděná žlutými cihlami, po které šla Dorotka za čarodějem do země Oz. Navenek člověk nevidí, že v sobě skrývá laserové paprsky, které identifikují vzorky pneumatik a senzory, které kontrolují přítomnost výbušnin. Je tam i jedna otevírací část, do které se vejde i celý nákladák. (Pokud máte pocit, že je to nebezpečné, radši ani nechtějte, abych začala vyprávět o našem rybníku!)

S rukama kolem kolen jsem se dívala ven přes zvlňené sklo okenní tabulky. Seděla jsem ve výklenku, za mnou byly zatažené červené sametové závěsy a já cítila zvláštní klid. Bylo mi ale jasné, že během dvaceti minut se chodby zaplní a odevšad se začne ozývat hudba a ze mě se, coby z jedináčka, najednou stane někdo se stovkou sester. Dobře jsem věděla, že si to ticho musím užít, dokud trvá. Pak se ale, jako kdybych tenhle předpoklad potřebovala potvrdit, ozval hlasitý výbuch a po hlavním schodišti se z druhého patra, z Historického sálu, začal šířit pach spálených vlasů. Vzápětí se ozval nezaměnitelný hlas profesorky Buckinghamové.

„Děvčata! Říkala jsem vám, že se toho nemáte dotýkat!“ křičela. Zápach nabíral na intenzitě, jak jedné z prvaček pravděpodobně stále hořely vlasy a profesorka Buckinghamová volala: „Stůjte. Říkám vám stůjte!“

Pronesla ještě několik nadávek ve francouzštině, kterým prvačky ještě tak tři roky nemohly rozumět a já si uvědomila, že na začátku každého školního roku se některá z prvaček chce předvést a vzít do ruky meč, kterým Gillian Gallagherová zabila muže, co se chystal zavraždit Abrahama Lincolna – teda toho prvního z nich. Atentátníka, o kterém se nemluví.

Jenže prvačkám během prohlídky areálu školy nikdo neřekne, že Gillianin meč je nabitý takovým množstvím elektřiny, že když se ho dotknete, tak vám... prostě... vzplanou vlasy.

Miluju začátek školního roku.

* * *

Myslím, že náš pokoj kdysi dávno býval podkroví. Jsou v něm geniální vikýře a okna podivných tvarů a taky spousta výklenků a škvír ve zdech, do kterých si můžete vlézt, opřít se o stěnu a poslouchat dupot přicházejících studentek a halasné pozdravy, které jsou nejspíš první den školy dost normální na všech internátech (ale když se studenti zdraví portugalsky nebo ve fárší, už to asi tolik normální není). Kim Leeová na chodbě vyprávěla, jak se v létě měla v Singapuru. Tina Waltersová prohlášovala, že: „Káhira byla naprosto boží, zato Johannesburg ani moc ne.“ Shodovalo se to s tím, co říkala moje máma, když jsem si stěžovala, že Tina pojedje o prázdninách s rodiči do Afriky, zatímco já budu trčet na ranči tátových rodičů v Nebrasce. To rozhodně nebylo něco, co by mi do budoucna mohlo nějakým způsobem pomoci při eventuálním útěku z výslechu v nepřátelském táboře. Ani při likvidaci špinavé bomby.

„Hele, kde je Cammie?“ zeptala se Tina, ale já nehodlala odejít z pokoje dřív, než vymyslím nějakou historku o rybách, která by se vyrovnala zážitkům z cest mých spolužaček do zahraničí. Zvláště když rodiče sedmdesáti procent z nich byli současní nebo bývalí vládní agenti – tj. špióni. Dokonce i Courtney Bauerová byla na týden v Paříži, a přitom její rodiče pracují v optice. Takže je vám asi jasné, že se mi moc nechtělo přiznat,

že jsem strávila tři měsíce sezením na zadku uprostřed Severní Ameriky a čistila ryby.

Konečně jsem se rozhodla, že jim budu vyprávět, jak jsem zkoušela využít běžné věci do domácnosti místo zbraní a omylem jsem usekla hlavu strašákovi v poli (kdo měl vědět, že to půjde i s pletacími jehlicemi?). Vtom jsem ale zaslechla obvyklé bouchnutí kufru o stěnu a tichý hlas s jižanským přízvukem, který říkal: „No tak, Cammie... vylez. Ať jsi, kde jsi, vylez.“

Vykoukla jsem zpoza rohu a viděla, jak Liz pózuje ve dveřích a snaží se tvářit jako Miss Alabama. Vypadala ale spíš jako párátko v tříčtvrťákových a žabkách. Fakt *rudé* párátko.

Usmála se a řekla: „Chyběla jsem ti?“

No, *fakt* mi chyběla, ale skoro jsem se bála ji obejmout.

„Co se ti stalo?“

Liz obrátila oči v sloup. „V Alabamě se nevyplatí usínat u bazénu,“ odpověděla, jako by to bylo úplně zřejmé – což, mimochodem, vážně bylo. Abychom si rozuměli, technicky vzato jsme všechny geniální a vůbec, ale když bylo Liz devět, napsala úplně nejlepší srovnávací test třetřáků *v historii*. Vláda tohle všechno samozřejmě monitoruje, takže v létě na konci šestky za jejími rodiči přišli nějakí důležití chlápci v tmavých oblecích a o tři měsíce později Liz rozšířila řady Gallagherských holek – jen nepatřila mezi ty, co umí zabíjet holýma rukama. *Jestli se někdy dostanu na misi, chtěla bych mít po ruce Bex a v záloze Liz s tuctem počítačů a šachovnicí*, prolétlo mi hlavou. Pomyslela jsem si to ve chvíli, kdy chtěla odhodit kufr na postel, ale místo toho shodila knihovničku, strhla stereo a sejmula moji repliku DNA z druháku.

„Jejda,“ řekla Liz a plácla se rukou přes pusu.

Jasně, umí nadávat ve čtrnácti jazycích, ale když se jí stane menší katastrofa, řekne *jejda*. V tu chvíli mi bylo jedno, jak moc je spálená – prostě jsem ji musela obejmout.

Přesně o půl sedmé jsme již v uniformách sjížděly rukama po hladkém mahagonovém zábradlí a scházely po impozantním

točitém schodišti dolů do vstupní haly. Všechny jsme se smály (moje historka s pletací jehlicí měla nakonec velký úspěch), ale my s Liz jsme se neustále dívaly dolů ke dveřím uprostřed haly.

„Třeba měli nějaký problém s letadlem?“ zašeptala Liz. „Nebo při celní kontrole? Nebo... ne, určitě má jen zpoždění.“

Přikývla jsem a dál pokukovala dolů do vstupní haly, jako kdyby měla Bex každou chvilku vpadnout do dveří. Nikdo však nepřicházel a Liz začal nervozitou přeskakovat hlas, když se zeptala: „Ozvala se ti vlastně za celou tu dobu? Mně se neozvala. Proč myslíš, že se nám neozvala?“

No, abych vám řekla pravdu, byla bych překvapená, kdyby se nám *ozvala*. Když nám totiž Bex řekla, že si její rodiče berou na léto dovolenou a budou ho trávit všichni společně, bylo mi jasné, že moc v kontaktu nebudeme. Jenže Liz samozřejmě dospěla k jinému závěru.

„Panebože, co když odešla ze školy?“ V Lizině hlase se odrážely její obavy. „Nebo ji *vyhodili*?“

„Proč myslíš?“

„No...“ zadržela se, než dořekla to, co vlastně ani vyslovovat nemusela. „Vždycky brala školní řád spíš jako sadu *doporučení*.“ Pokrčila rameny a já nemohla nesouhlasit. „Proč by jinak měla zpoždění? Gallagherové holky chodí včas! Cammie, že ty něco víš? Musíš *něco* vědět!“

V takových chvílích si vůbec neužívám, že jsem dcerou ředitelky, protože A) mě strašně rozčiluje, když si všichni myslí, že patřím mezi zasvěcené a přitom to není pravda a B) lidi předpokládají, že se paktuju s profesory, což taky není pravda. Ano, každou neděli s mámou večeříme a *někdy* mě na pět vteřin nechá samotnou u sebe v kanceláři, ale to je asi tak všechno. Jakmile začne škola, stává se ze mě jen jedna z Gallagherových holek (až na to, že se mě týkají výše uvedené body A a B).

Ohlédla jsem se k vstupním dveřím a pak jsem se otočila zpátky na Liz. „Vsadím se, že prostě jen jde pozdě,“ řekla jsem

a modlila se, abychom během večere hrály vědomostní kvíz (nic totiž Liz nerozptýlí rychleji).

Když jsme došly k obrovským dveřím do Hlavní síně, ve které údajně Gilly Gallagherová dokázala při čtverylce otrávit nějakého muže, bezděčně jsem pohledem zkontrolovala obrazovku s nápisem „americká angličtina“, i když jsem věděla, že na uvítací večeri vždycky můžeme používat svou mateřštinu i přízvuk. Doufala jsem, že mandarínskou čínštinou na obědech nezačneme mluvit dřív než za týden.

Sedly jsme si k našemu stolu v Hlavní síni a já konečně měla pocit, že jsem doma. Jasně, byla jsem ve škole už tři týdny, ale jen s holkama z prváku a s profesory. Moc horších věcí, než když jste jako jediní ze školy zavření v budově s prváky, není. Snad jen potloukat se po sborovně a sledovat profesora starověkých jazyků, největší světovou kapacitu na kryptografii, jak si kape do uší a nadává, že už se nikdy nepůjde potápět. (Blé, představila jsem si pana Mosckowitze v mokrých plavkách! Nechutný!)

Člověk může za den přečíst jen určitý počet vydání *Špionážních listů*, takže jsem většinu dní před začátkem školního roku trávila bloumáním po škole a objevováním aspoň sto let starých skrytých kabinetů a tajných chodeb, ve kterých hrozně dlouho nikdo neuklízěl. Snažila jsem se taky trávit čas s mámou, ale ta měla hodně práce a moc se na mě nesoustředila. Když mi to teď docházelo, zauvažovala jsem nad Bexinou záhadnou absencí a najednou mě popadl strach, jestli Liz nemá pravdu. Pak se však na lavičku vedle ní vmáčkla Anna Fettermanová. „Už to víte? Koukaly jste na to?“ zeptala se.

Držela v ruce modrý papírek, který se rozpustí, když ho dáte do pusy. (A i když *vypadá*, že bude chutnat jako cukrová vata, není to tak – věřte mi!) Nevím, proč nám rozvrh vždycky dávají na zmizopapír – asi aby tenhle s blbou příchutí spotřebovali a mohli začít používat nějaký lepší, třeba čokoládovo-mátový.

Jenže Anna se nad zmizopapírem vůbec nezamýšlela. Jen zahlásila: „Máme tajné operace!“ Zněla k smrti vyděšeně a já si

uvědomila, že Anna je pravděpodobně jedinou Gallagherskou holkou, kterou by Liz porazila v pěstním souboji. Protože dokonce i Liz, se kterou jsme se na sebe podívaly, obrátila při pohledu na Annin záchvat očí v sloup. Koneckonců všichni vědí, že ve čtvrtáku se poprvé začneme učit něco, co se aspoň trochu blíží skutečné práci v terénu. Jde o první setkání s *reálnou* špionáží, ale Anna nejspíš zapomněla, že samotné hodiny budou bohužel stejně jen drobnou ochutnávkou reality.

„Určitě to zvládnem,“ uklidňovala ji Liz a zvědavě si prohlížela papírek v Anniných třesoucích se rukách. „Buckinghamová akorát vypráví děsivé historky o tom, co zažila za druhé světové a ukazuje fotky v PowerPointu, ne? Od té doby, co si zlomila kyčel –“

„Ale Buckinghamová končí!“ prohlásila Anna a já jsem *konečně* zpozorněla.

Určitě jsem na ni vteřinu nebo dvě zírala. „Profesorka Buckinghamová je pořád tady, Anno,“ řekla jsem nakonec, aniž bych dodala, že jsem strávila půlku dopoledne přemlouváním jejího kocoura Onyxu, aby slezl z horní police v knihovně pro zaměstnance. „To bude jen nějaká fáma na začátek školy.“

Vždycky jich kolovala celá řada – třeba, že některou z holek unesli teroristi nebo že někdo z profesorů vyhrál sto tisíc dolarů v *Kole štěstí*. (I když, jak tak o tom přemýšlím, možná fakt vyhrál.)

„Ne,“ odporovala Anna. „Ty to nechápeš. Buckinghamová jde do nějakého částečného důchodu. Odučí jen úvodní kurzy pro prváky a to je všechno. Dál už učit nebude.“

Beze slova jsme se otočily a začaly počítat místa u profesorského stolu. Fakt tam stála jedna židle navíc.

„Tak kdo teda bude učit tajné operace?“ zeptala jsem se.

Přesně v ten moment se naší obrovskou jídelnou začal šířit hlasitý šum a ve dveřích na konci místnosti se objevila moje máma. Za ní kráčela obvyklá sestava – všech dvacet profesorů, kteří mě poslední tři roky učili. Dvacet profesorů. Dvacet jedna židlí. Víím, že génius jsem já, ale spočítejte si to sami.

S Liz a Annou jsme se na sebe podívaly a pak se znovu otočily k profesorskému stolu. Zkoumaly jsme všechny tváře a snažily se tu židli navíc pochopit.

Jedna tvář *byla* nová, ale to nás nepřekvapovalo, protože profesor Smith vždycky po návratu z letních prázdnin vypadal úplně jinak – a to doslova. Měl větší nos, výraznější uši a na levém spánku nové malé znaménko. Maskoval tak, jak sám tvrdil, nejhledanější tvář na třech kontinentech. Prý ho hledají pašeráci zbraní z Blízkého východu, zabijáci z bývalé KGB z východní Evropy a jedna velmi rozezlená ex-manželka odněkud z Brazílie. Jasně, díky tomu jsou jeho hodiny zemí světa (ZeS) skvělé, ale to nejlepší, co Akademii Gillian Gallagherové přinesl, je každoroční očekávání, jak asi změní svůj obličej, aby si užil léto. Zatím se nikdy nevrátil jako žena, ale asi to bude jen otázka času.

Profesoři se usadili, ale *ta jedna židle* zůstávala prázdná. Moje matka se uprostřed vyvýšeného dlouhého stolu postavila.

„Ženy z Akademie Gillian Gallagherové, kdo jste?“ zeptala se.

A holky u všech stolů (dokonce i ty z prváku) povstaly a jednohlasně odpověděly: „Jsme Gillianiny sestry.“

„Proč přicházíte?“ pokračovala má matka.

„Naučit se jejím schopnostem. Poklonit se jejímu meči. Ctít její tajemství.“

„Jaký je váš cíl?“

„Sloužit spravedlnosti a pravdě.“

„Jak dlouho?“

„Do konce svých dní.“ Domluvily jsme a já se cítila trochu jako postava z telenovel, na které kouká moje babička. Sedly jsme si, ale máma ještě zůstala stát.

„Milé studentky, vítám vás zpět,“ řekla se zářivým úsměvem. „Čeká nás skvělý školní rok. Vítám především,“ otočila se ke stolu prvaček a zdálo se, že se všechny pod intenzitou jejího pohledu zachvěly, „naše nejnovější studentky. Máte před sebou nejnáročnější rok života. Vězte ale, že tato výzva před vámi stojí jen proto, že na ni jste připraveny. Naším stávajícím studentkám

bych pak chtěla říci, že je v letošním roce čeká mnoho *změn*.“ Pohlédla na své kolegy a zdálo se, že nad něčím uvažuje, než se na nás znovu otočila. „Žijeme v době, kdy –“ Ale než mohla větu dokončit, dveře se rozlétlý dokořán a ani ty tři roky na škole pro špiónky mě nemohly připravit na to, co jsem uviděla.

Než budu pokračovat, měla bych vám nejspíš připomenout, že NAŠE ŠKOLA JE DÍVČÍ. To znamená, že na ni chodí *jen* holky s výjimkou pár profesorů, kteří ale používají kapky do uší anebo chodí na plastické operace. Jenže když jsme se otočily, spatřily jsme, jak mezi námi prochází muž, vedle kterého by se i James Bond cítil méněcenně. A Indiana Jones by vypadal jako mamánek, kdyby se měl porovnávat s tímhle chlápkem v kožené bundě a s lehkým strništěm, který kráčel k mojí mámě a pak na ni – k mému zděšení – mrkl.

„Omlouvám se, že jdu pozdě,“ řekl a posadil se na prázdnou židli.

Jeho přítomnost byla tak neočekávaná a neskutečná, že jsem si vůbec nevšimla, že si na lavici mezi Liz a Annu přisedla Bex. A další chvíli mi trvalo, než mi došlo, že ještě před pěti vteřinami byla nezvěstná.

„Nějaký problém, dámy?“ zeptala se.

„Kde jsi byla?“ uhodila na ni Liz.

„To neřeš,“ vložila se do toho Anna. „Co je to za *chlápka*?“

Ale Bex byla rozená špiónka. Jen zvedla obočí a řekla: „Však uvidíte.“

Kapitola 2

Bex sice strávila šest hodin v privátním tryskáči, ale její cappuccinová pleť jen zářila. A vůbec celá vypadala jako by zrovna vyšla z reklamy na Dove, takže jsem měla sto chutí jí hnědopišsky připomenout, že podle obrazovky ve vstupní hale máme během uvítací večere mluvit *americkou* angličtinou. Akorát, že Bex byla, coby jediná neamerická studentka v historii Akademie Gillian Gallagherové, zvyklá na výjimky. Máma totiž musela upravit pár významných předpisů, když jí zavolali dlouholetí přátelé z MI6, jestli by u nás jejich dcera nemohla studovat. Přijetí Bex tak byla první kontroverzní věc, kterou jako ředitelka udělala (ale *ne* poslední).

„Jaký byly prázdniny?“

Holky v Hlavní síni začínaly večereť, ale Bex jen udělala bublinu ze žvýkačky, culila se a mlčky nás vybízela, abychom na ni začaly naléhat.

„Bex, jestli něco víš, musíš nám to říct,“ začala Liz, i když to bylo úplně zbytečné. *Nikdo* nepřesvědčí Bex, aby udělala *cokoliv*, co sama nechce. Já jsem možná chameleonka, Liz další Einstein, ale co se týče obyčejné tvrdohlavosti, Bex je nejlepším špiónem na světě!

Ušklíbla se a bylo mi jasné, že si tuhle scénu nejspíš připravovala od půlky Atlantiku (kromě tvrdohlavosti měla Bex taky sklony být fakt teatrální). Počkala si na to, až jí budeme viset na rtech – a až bude Liz vypadat, že kvůli tomu jejímu mlčení

každou chvílí vybuchne – pak si z košíku na stole vzala ještě teplou housku.

„Nový profesor,“ prohlásila nonšalantně, rozlomila housku napůl a pomalu ji začala natírat máslem. „Přibráli jsme ho dneska ráno v Londýně. Je to dlouholetý kámoš mého otce.“

„Jméno?“ zeptala se Liz, která už nejspíš plánovala, jak se naborává do záznamů CIA a zjistí další podrobnosti, hned jak se budeme moci vrátit do pokojů.

„Solomon,“ odpověděla Bex a nespouštěla z nás oči. „Joe Solomon.“ Zněla hrozně tajuplně. Jako mladý, černošský Bond v sukni.

Otočily jsme se na Joea Solomona. Se strništěm a neposednýmma rukama vypadal jako agent, který se zrovna vrátil z mise. Kolem sebe jsem slyšela šepot a chichotání, ze kterého bylo jasné, že nejspíše o půlnoci už o něm budou kolovat nejrůznější zvěsti. A já si uvědomila, že ačkoliv je Akademie Gillian Gallagherové školou pro *geniální* dívky, někdy by ten důraz měl být kladen spíše na slovo *dívky*.

Druhý den ráno jsem se cítila jako po mučení. Skutečném mučení. A to tohle slovo nepoužívám jen tak, vzhledem k tomu, kdo je moje máma. Možná bych to tedy mohla říct jinak: první den školy byl *náročný*.

Nešly jsme spát úplně brzo... ani o něco později... vlastně vůbec, pokud si teda nemyslíte, že se člověk skvěle vyspí na koberci z nepravé kožešiny ve společenské místnosti se všemi spolužačkami z ročníku kolem. Když nás Liz v sedm probudila, mohly jsme si vybrat, jestli se budeme hodinu zkrášlovat a vynecháme snídani, anebo na sebe hodíme školní uniformy a královsky se nasnídáme předtím, než v 8:05 začne hodina profesora Smithe.

P. S. (Před Solomonem) by jednoznačně vyhrály koblihy a chleba. Ale dneska o půl deváté seděl před profesorem Smithem houf dívek s namalovanými očima, lesknoucími se rty a kručícími břichy a poslouchal přednášku o občanských

nepokojích v Pobaltí. Koukla jsem na hodinky. Bylo to sice úplně zbytečné, protože u nás hodiny vždycky začínaly a končily přesně na čas, ale já si potřebovala spočítat, kolik vteřin mě ještě dělí od oběda. (11 705 kdyby vás to náhodou zajímalo.)

Po přednášce jsme vyběhly o dvě poschodí výš na hodinu kulturní asimilace madam Dabneyové, ale bohužel jsme ten den neochutnávaly žádný čaj. Pak přišla třetí přestávka.

Ze špatného spaní mě bolelo za krkem, čekaly mě úkoly tak na pět hodin a ověřila jsem si, že žena nemůže být živa pouze z lesku na rty. Z tašky jsem vyhrabala pepermintovou žvýkačku, která sice vypadala dost pochybně, ale usoudila jsem, že když už mám umřít hladý, tak ten, kdo mě bude muset křísit, aspoň ocení můj svěží dech.

Liz musela ještě za profesorem Mosckowitzem odevzdat esej, kterou vypracovala přes léto za extra kredity (ano, ona je *tenhle* typ holky), takže jsme úplně dolů po velkém schodišti došly jen já a Bex. Zahnuly jsme do malé chodby, jedné ze tří, kterými se dalo do *sutu* – neboli suterénu – dojít a kam jsme doteď měly vstup zakázán.

Stály jsme před velkým zrcadlem a snažily se ani nemrknout nebo neudělat nic, čím bychom mohly zmást optický skener, který ověřoval, že jsme skutečně čtvrtáčky a ne jen třetíčky, které se do *sutu* snaží vplížit jen tak z hecu. Dívala jsem se na náš odraz a došlo mi, že já, Cameron Morganová, dcera místní ředitelky, která znám tuhle školu líp než kterákoliv jiná Gallagher-ská holka od doby Gilly samotné, se chystám pustit do poznávání dalších Gallagher-ských tajemství. A soudě podle husí kůže, které jsem si všimla na Bexině ruce, jsem nebyla jediná, koho z toho mrazilo.

V obrazu za námi se rozsvítilo zelené světlo. Zrcadlo se odsunulo a za ním se objevil malý výtah, který nás měl odvést ještě o poschodí níž do učebny tajných operací a – pokud chcete znít dramaticky – vstříc našemu osudu.

„Cammie,“ řekla pomalu Bex, „jsme tu.“

Tiše jsme seděly, pozorovaly naše (synchronizované) hodinky a všechny si myslely jedno a to samé: něco tady nesedí.

V budově naší školy bylo všechno z kamene a dřeva. Vyřezávaná zábradlí, obrovská krbová kamna, u kterých se můžete v zimě pohodlně usadit a číst si o atentátu na JFK (o té *skutečné* verzi). Ten výtah jako kdyby nás ale zavezl do úplně jiné budovy – nebo století. Stěny z neprůhledného skla. Stoly z nerezů. Ale vůbec nejdivnější na celé učebně tajných operací bylo, že v ní chyběl učitel.

Joe Solomon měl zpoždění – a to tak velké, že jsem začínala mít vztek, že jsem místo toho nešla ukrást z mámina stolu nějaké lentilky. Upřímně řečeno, hlad dospívající holky neukojí dva roky starý Tic Tac.

Čas ubíhal a my dál mlčky seděly, ale pro Tinu Waltersovou to ticho asi začínalo být příliš, protože se naklonila přes uličku.

„Cammie, co o něm víš?“ zeptala se.

No, *já* o něm věděla jen to, co mi řekla Bex. Jenže Tinina máma píše pravidelný sloupek o nejnovějších drbech do jedněch známých novin, které nebudu jmenovat (protože to je její krytí a vůbec), takže mi bylo jasné, že se Tina bude snažit zjistit, jak se věci mají. Během chvilky jsem byla zavalena otázkami typu *odkud je? a má holku? a fakt zabil tureckého velvyslance jen pomocí žabky?* Nebyla jsem si jistá, jestli mluví o zvířeti nebo o botě, ale vlastně jsem neměla čas ani odpovědět.

„Ale no tak,“ řekla Tina, „slyšela jsem madam Dabneyovou, jak říkala kuchaři Louisovi, že se tvoje máma celé léto snažila, aby tu práci vzal. Přece jsi musela něco zaslechnout!“

Tinin výslech přinesl aspoň jednu pozitivní věc: konečně jsem pochopila všechny ty zamčené dveře a tlumené telefonáty, které mámu celé týdny zaměstnávaly. Zrovna, když mi to začalo dávat smysl, vstoupil do učebny Joe Solomon – s pětiminutovým zpožděním.

Měl vlhké vlasy, bílé, precizně vyžehlené tričko a buď za to mohl jeho šarm anebo naše vzdělání, ale trvalo mi celé dvě minuty, než jsem si uvědomila, že mluví japonsky.

„Hlavní město Bruneje?“

„Bandar Seri Begawan,“ odpověděly jsme.

„Druhá odmocnina z 97 969 je...“ zeptal se svahilsky.

„Tři sta třináct,“ odpověděla Liz číselně, protože, jak nám ráda připomínala, matematika *je* univerzálním jazykem.

„Jak se jmenoval,“ pokračoval v portugalské, „dominikánský diktátor zavražděný v roce 1961?“

Jednohlasně jsme odpověděly: „Rafael Trujillo.“

(Tady bych jen ráda podotkla, že tento atentát, navzdory všemu, co se říká, nespáchala žádná Gallagherská holka.)

Pomalu jsem se dostávala do rytmu téhle hry, když profesor Solomon arabsky zavelel: „Zavřete oči.“

Uděly jsme, co nám řekl.

„Jakou barvu mají moje boty?“ zeptal se tentokrát anglicky a bylo k neuvěření, že všech nás třináct Gallagherských holek jen mlčky sedělo a odpověď vůbec netušilo.

„Jsem pravák nebo levák?“ ptal se dál, aniž by čekal na odpověď. „Od chvíle, co jsem vešel do místnosti, jsem zanechal otisky prstů na pěti různých místech, vyjmenujte je!“ naléhal na nás, ale odpovědí mu bylo úplné ticho.

„Otevřete oči,“ řekl a když jsme to udělaly, viděly jsme ho, jak sedí na kraji stolu s jednou nohou na zemi a druhou volně pohupuje ve vzduchu. „Jo,“ pokračoval. „Jste chytré holky, ale taky jste trochu hloupé.“

Kdybychom nevěděly, že je vědecky dokázáno, že se země nemůže přestat točit, přísahaly bychom, že přesně to se v tu chvíli stalo.

„Vítejte na hodině tajných operací. Jmenuji se Joe Solomon. Nikdy jsem nikoho neučil, ale dělám tyhle věci už osmnáct let a pořád ještě dýchám, takže vím, o čem mluvím. Tenhle předmět bude úplně *jiný* než všechny ostatní.“

Zakručelo mi v břiše a Liz, která se ráno rozhodla pro snídaeni a vlasy stažené do culíku, řekla „Pssst“, jako bych to asi mohla ovlivnit.

„Budu vás připravovat na to, co vás čeká, dámy,“ zastavil se a ukázal nahoru. „Tam venku. Není to pro všechny, a proto budou tyhle hodiny hodně těžké. Sakra těžké. Ukažte mi, že něco umíte a příští rok vás výtahy možná popovezou o poschodí níž. Pokud ale i jen trochu pochybujete, jestli je práce v terénu pro vás ta pravá, tak vám zachráním život rovnou a nasměřuju vás na specializaci na operační analýzy.“

Postavil se a dal si ruce do kapes.

„Každý hledá v tomhle oboru dobrodružství, ale mě jsou vaše představy ukradené, milé dámy. Pokud nevystoupíte zpoza těch lavic a neukážete mi něco jiného než to, co jste se naučily v knihách, žádná z vás se do suterénu dva nikdy nedostane.“

Koutkem oka jsem pozorovala, jak Mick Morrisonová hltá každé slovo a skoro jí z toho tečou sliny, protože už pěkně dlouho chtěla někomu dát pořádnou nakládačku. Vůbec mě nepřekvapilo, když vystřelila svoji tlustou ruku vzhůru.

„Takže nás budete učit střílet, pane?“ vykřikla, jako kdyby jí měl výcvikový instruktor říct lehnout a dělat kliky.

Profesor Solomon ale pouze obešel stůl.

„Když v tomhle oboru začnete potřebovat zbraň, bude už nejspíš na jakoukoliv nápravu pozdě,“ řekl. Mickino trénované tělo viditelně povadlo. „Ale na druhou stranu,“ pokračoval, „možná vás s ní aspoň pohřbí – tedy když bude co pohřbívat.“

Najednou jsem celá hořela a do očí se mi tlačily slzy. Než jsem si uvědomila, co se děje, měla jsem tak stažené hrdlo, že když na mě Joe Solomon pohlédl, sotva jsem dýchala. Když jsem mu pohled oplátila, uhnul očima.

„Pouze ti šťastnější se vracejí domů, i když *jen* v krabici.“

Ačkoliv mě nejmenoval, cítila jsem, jak se na mě všichni dívají. Všichni věděli, co se stalo mému otci – že odjel na misi a že už se z ní nevrátil. Nejspíš se nikdy nedozvím víc, než tyhle dvě stručné informace, ale na ničem jiném asi stejně nezáleží. Lidé mi tady říkají Chameleonka, což není úplně špatná přezdívka, vzhledem k tomu, že chodím do školy pro špióny. Občas

přemýšlím, čím to je, že dokážu být tak tichá a nehybná, když Liz má potřebu neustále mlít pantem a Bex je zase... no, pořád Bex. Dokážu být neviditelná díky mým špiónským genům nebo je to jen proto, že jsem odjakživa byla plachá? Nebo je důvodem to, že by mě lidé radši neviděli, protože když se na mě podívají, tak jim dojde, jak lehce se jim může stát to, co mně?

Profesor Solomon udělal další krok a mé spolužačky se velmi rychle otočily zpět, teda s výjimkou Bex. Nepozorovaně se sunula na kraj židle a byla připravena mě zastavit, kdybych chtěla našemu sexy profesorovi vyrvat ty jeho nádherně zelené oči z důlků, když prohlásil: „Buď budete dobré nebo mrtvé, dámy“

Část mého já chtěla okamžitě vyběhnout nahoru do máminy kanceláře a odvyprávět jí, co říkal. Žalovat jí, že mluvil o tátovi a naznačoval, že to byla jeho chyba – že nebyl *dost dobrý*. Ale zůstala jsem sedět. Možná kvůli ochromujícímu vzteku, ale spíš kvůli tomu, že jsem se někde hluboko uvnitř bála, že má Solomon pravdu a nechtěla jsem to slyšet i od mámy.

Přesně v tu chvíli rozrazila dveře s neprůhledným sklem Anna Fettermanová, zastavila se před námi a zhluboka oddychovala.

„Omlouvám se,“ řekla profesorovi Solomonovi a pořád se snažila popadnout dech. „Ty pitomé skenery mě neidentifikovaly, takže jsem zůstala zamčená ve výtahu a musela si vyslechnout pětiminutovou nahrávku o tom, že jsem se sem snažila dostat nedovoleně a...“ Hlas se jí vytratil, když si všimla našeho profesora a jeho nezaujatého výrazu. Přišlo mi to trochu pokrytecké vzhledem k tomu, že měl předtím sám pět minut zpoždění.

„Ani si nesedejte,“ řekl Solomon, když Anna zamířila do zadní lavice. „Vaše spolužačky byly právě na odchodu.“

Podívaly jsme se na svoje synchronizované hodinky, které všem ukazovaly přesně to samé – že z hodiny zbývalo ještě pětáctýřicet minut. Čtyřicet pět drahocenných a dosud nikdy nepromarněných minut. Po chvíli, která musela trvat celou věčnost, Liz vystřelila svou ruku vzhůru.

„Ano?“ zeptal se Joe Solomon tónem člověka, který má na práci mnohem důležitější věci.

„Máme nějaký úkol?“ zeptala se. Atmosféra ve třídě okamžitě přešla z šoku do podráždění. (Nikdy tuhle otázku nepokládejte ve třídě plné holek s černým páskem z karate.)

„Ano,“ odpověděl Solomon. Otevřel dveře a vyhodil nás ven. „Všímejte si věcí kolem sebe.“

Zamířila jsem vycíděnou, bílou chodbou k výtahu, kterým jsem přijela. Slyšela jsem, jak ostatní míří opačným směrem k výtahu, který se nacházel blíž k našim pokojům. Po tom všem jsem však byla ráda, že jejich kroky míří jinam. Nijak mě ale nepřekvapilo, když se vedle mě objevila Bex.

„Jsi v pohodě?“ zeptala se jako správná nejlepší kamarádka.

„Jo,“ zalhala jsem jako správná špiónka.

Vyjely jsme výtahem do úzké chodby v prvním podlaží. Když se dveře výtahu otevřely, byla jsem už skoro rozhodnutá, že se stavím u mámy (a nejen kvůli lentilkám). Vešly jsme do tmavé chodby, když jsem zaslechla, jak někdo haleká: „Cameron Morganová!“

Chodbou k nám spěchala profesorka Buckinghamová a já nechápala, proč by tato noblesní, britská dáma měla takhle křičet. Vtom se nad námi rozblikalo červené světlo a sirény se rozezněly tak nahlas, že téměř nebyl slyšet elektronický hlas, který oznamoval „ČERVENÝ KÓD. ČERVENÝ KÓD. ČERVENÝ KÓD...“ a pulsoval spolu se světlem.

„Cameron Morganová!“ zahřměla znovu Buckinghamová a popadla mě i Bex za ramena. „Vaše matka vás potřebuje. HNED!“

Kapitola 3

Prázdné chodby se okamžitě zaplnily pobíhajícími studentkami a profesory a neustále v nich blikalo červené světlo.

Na stěně se zhroutila polička s poháry, takže do výklenku ukrytého za zdí zapadly všechny plakety a stuhy pro vítěze každoroční soutěže v boji zblízka i týmové kryptografické soutěže. Řada ocenění z plaveckých závodů a soutěžních debat ale zůstala na místě.

Ve vstupní hale o poschodí nad námi se zázračně srolovaly zlatočervené prapory s hesly *Naučit se jejím schopnostem*, *Poklonit se jejímu meči* a *Ctit její tajemství* a místo nich se objevily ručně vyráběné plakáty na podporu kandidatury nějaké Emily na prezidentku studentské rady.

Buckinghamová táhla mě a Bex nahoru po velkém schodišti. Minuly jsme skupinu ječících prvaček, které běžely dolů. Vzpomněla jsem si, jaké to bylo, když jsem sirény slyšela poprvé. Nebylo divu, že se chovaly, jako kdyby nastal konec světa. Buckinghamová je okřikla, což je umlčelo.

„Běžte za madam Dabneyovou. Vezme vás na odpoledne do stájí. A dámy,“ obořila se na tmavovlasá dvojčata, která se tvářila obzvlášť hystericky, „v klidu!“

Pak se otočila a pokračovala po schodech do druhého poschodí, kde se Mosckowitz se Smithem snažili dotlačit sochu Eleanory Everettové (Gallagherské holky, která kdysi zuby zlikvidovala bombu v Bílém domě) do úklidové komory. Prolétly jsme Historickým sálem. Gillianin meč tu plynule zajížděl do

trezoru pod podstavcem, jako když se Excalibur vracel k jezerní panně. Místo něj se objevila busta muže s obrovskými ušima, který byl údajně prvním místním ředitelem.

Celá škola byla ve stavu organizovaného chaosu. Tázavě jsme se na sebe s Bex podívaly, protože jsme věděly, že bychom měly být dole s ostatními ze čtvrtáku a procházet hlavní část školy, jestli tam nezůstalo něco, co by si někdo mohl spojit se špionáží, ale Buckinghamová se na nás otočila.

„Dívky, pospěšte si!“ vykřikla. Spíš než jako mírná postarší profesorka, kterou jsme znaly, zněla jako někdo, kdo dokázal při vyloštění v Normandii sám zlikvidovat nacistický kulomet.

Za námi se ozvala rána, za kterou následovalo pár polských nadávek a mně bylo jasné, že socha Eleanory Everettové se nejspíš rozbila na milion kousků. Má matka se však tvářila, jako by to byl běžný den. Opírala se o dvojité dveře do své kanceláře na samém konci Historického sálu a v klidu zobala lentilky, jako kdyby mě přišla vyzvednout na fotbalový trénink.

Dlouhé tmavé vlasy jí sahaly až po ramena saka, které bylo součástí černého kalhotového kostýmku. Nadýchaná ofina lemovala její dokonalé čelo, o kterém přísahá, že ho budu mít taky, jakmile se ve mně přestanou mlátit hormony s kožními póry.

Někdy jsem fakt ráda, že devadesát procent života trávíme ve škole, protože kdykoliv jdeme jinam, musím se dívat na to, jak jsou chlapi z mojí mámy úplně odvaření anebo (uaaa) se nás ptají, jestli jsme sestry. Tahle otázka mě totálně děsí, i když vím, že bych měla být ráda, že si vůbec někdo myslí, že jsme příbuzné.

Jasně a stručně: moje máma je kost.

„Ahoj, Cam. Ahoj Rebeko,“ řekla a otočila se na Buckinghamovou. „Díky, žes je přivedla, Patricie. Pojďte na chvílku dovnitř.“

Má zvukotěsnou kancelář, takže po zmatku, který panoval ve zbytku školy, tu nebylo ani slechu. Broušenými okny sem přicházelo světlo a vrhalo paprsky na mahagonové obložení a knihovnu, postavenou po celé délce stěn. Zrovna se otáčela, aby ukryla bichle s názvy jako *Jedy v dějinách* či *Pretoriánův*

průvodce čestnou smrtí a nahradila je objemnými vydáními *Vzdělávání vyšších vrstev* a čísly měsíčníku *Soukromé školství*. Na stole stál rámeček s fotkou mě a mámy z dovolené v Rusku a já užasle pozorovala, jak se na ní s úsměvem objímáme, zatímco v pozadí se místo Kremlu objevuje Popelčín zámek v Disney Worldu.

„Holografický radiosyntetický fotopapír,“ vysvětlila mi máma, když viděla, jak na to zírám s otevřenou pusou. „Doktor Fibs ho přes léto vyrobil v laboratoři v jedné sérii. Máte hlad?“ Napřáhla plnou dlaň. Jako zázrakem jsem úplně zapoměla na kručící břicho, ale vzala jsem si zelenou lentilku pro štěstí. Něco mi říkalo, že ho budeme potřebovat.

„Holky, potřebuju, abyste někoho provedly po škole.“

„Ale vždyť... jsme teprve ve čtvrtáku!“ pronesla Bex, jako kdyby na to moje matka nějakým záhadným způsobem zapoměla.

Máma měla pusu plnou čokolády, takže místo ní odpověděla Buckinghamová: „Pátý ročník začíná semestr taktikami výslechu, takže všechna děvčata jsou teď pod vlivem thiopentalu sodného a dívkám ze šestého ročníku zase upravovali čočky na noční vidění a potrvá ještě alespoň dvě hodiny, než se jim rozšíří zorničky. Načasování je bohužel nešťastné, ale to už tak s červeným kódem bývá. Nikdy nevíme, kdy k němu dojde. Nešťastný je tedy bohužel i ten dnešní případ.“

„Takže co vy na to?“ zeptala se s úsměvem máma. „Pomůžete nám?“

Aby se před dveřmi Akademie Gillian Gallagherové pro výjimečné mladé dámy objevil nezvaný host, musí být vytrvalý, mít skutečný vliv a být v naprosto bezvýchodné situaci. Většina uchazečů to totiž vzdá už u informace o tom, že „v současné době nepřijímáme přihlášky“, kterou si vyslechnou v telefonu nebo ji dostanou jako odpověď písemně. Když ale někdo do Rosvillu skutečně přijede, znamená to, že ho musely odmítnout všechny soukromé střední školy v Americe a doufá, že osobní

návštěva změni náš názor. Ale ani nejvyšší míra vytrvalosti či zoufalství vám bránu školy neotevře. K tomu potřebujete mít fakt velký vliv.

Proto jsme tedy s Bex stály na vstupních schodech a čekaly na dlouhou černou limuzínu, která k nám po klikaté příjezdové cestě přijížděla s McHenryovými (ano, *těmi* McHenryovými, kteří byli na titulce prosincového *Newsweeku*). Šlo přesně o ten typ lidí, které jen tak něco neodradí. Už dávno jsme se naučily, že pod svícnem je největší tma, proto jsme je s Bex měly v Akademii Gillian Gallagherové pro výjimečné mladé dámy přivítat. Náš úkol: nedovolit, aby zjistili, *jak moc* výjimečné ve skutečnosti jsme.

Muž, který vystoupil z limuzíny, měl popelavě šedý oblek a exkluzivní kravatu; žena vypadala úplně jako dědička kosmetické společnosti (kterou také byla) – neměla nikde ani chloupek či řasu navíc – a já přemítala, jestli na ni udělá dojem můj třeshňový lesk na rty. Podle jejího zamračeného výrazu jsem pochopila, že ne.

„Pane senátore,“ řekla Bex a podala mu ruku. Zněla jako roditelka Američanka a strašně si to užívala. „Vítejte na Akademii Gillian Gallagherové. Je nám velkou ctí, že jste přijeli.“ Říkala jsem si, že to trochu přehání, ale senátor McHenry se usmál. „Děkuji. Také jsme velmi rádi,“ řekl, jako kdyby si neuvědomoval, že Bex nemůže volit.

„Jmenuji se Rebeka,“ pokračovala Bex. „A tohle je Cameron.“ Senátor se na mě podíval a rychle se pohledem vrátil k Bex, která vypadala jako naprosto vzorová studentka soukromé školy. „Velmi rády vás a vaši...“ a přesně v tu chvíli jsme si s Bex uvědomily, že jsme ještě neviděly jejich dceru. „Vaše dcera se...?“

Ale v ten moment se z limuzíny vynořily černé kanady.

„Zlato,“ řekl senátor a ukázal na stáje, „pojď se podívat. Mají tu koně.“

„Ach, takže *proto* to tady tak zapáchá?“ zeptala se paní McHenryová a otrásla se. (Jen pro zajímavost, naše škola nesmrdí, pokud teda nemáte nenávratně poškozený čich z toho, jak si celý život přičicháváte k parfémům.)

Senátor pohlédl na svou ženu a řekl: „Macey miluje koně.“

„Ne, Macey koně *nesnáší*,“ odpověděla paní McHenryová a zamračeně na mě a na Bex pohlédla, jako by mu chtěla připomenout, že jí před námi nemá odporovat. „Z jednoho spadla a zlomila si ruku.“

Měla jsem chuť tu ukázkou jejich rodinné pohody přerušit a oběma vysvětlit, že ve stájích žádní koně nejsou – jen vyděšené prvačky a bývalá francouzská špiónka, která vymyslela způsob, jak posílat šifrované zprávy v sýru – když se ozvalo: „Jo, prý se z jejich kopyt dělá fakt dobrý lepidlo.“

Nevím to sice stoprocentně, ale jsem si skoro jistá, že Macey McHenryová se nikdy v životě žádného koně nedotkla. Měla dlouhé, atletické nohy, punkově rebelské, ale pořád značkové oblečení a diamant v nose, který měl minimálně jeden a půl karátu. Vlasy měla sice úplně černé a humpolácky střižené, ale i tak byly husté a lesklé. Rámovaly obličej, který patřil na titulní strany časopisů.

Viděla jsem dost seriálů a filmů, aby mi bylo jasné, že když na normální střední nevydrží Macey McHenryová, holku jako já by tam sežrali zaživa. Ale i přesto ji něco přivedlo až k našim branám – a byly jsme její poslední nadějí. Nebo si to aspoň její rodiče mysleli.

„Jsme...“ zarazila jsem se, protože jsem sice nepřekonatelná, co se jedů týče, ale vystupování na veřejnosti mi fakt nejde! „Jsme moc rádi, že jste přijeli.“

„Tak proč jste nás tam,“ paní McHenryová pokynula hlavou směrem k železné bráně, „nechali čekat víc než hodinu?“

„Obávám se, že to je standardní postup v případě neohlášených návštěv,“ odpověděla Bex hlasem nejuctivější studentky. „Bezpečnost je na této akademii nejvyšší prioritou. Pokud by k nám vaše dcera chodila, můžete si být jisti, že tu bude naprosťo v bezpečí.“

Ale paní McHenryová si dala ruce v bok a odsekla: „Vy nevíte, kdo je můj muž? Vy nevíte –“

„Vraceli jsme se zrovna do Washingtonu,“ vložil se do hovoru senátor a zarazil tak svou ženu. „Neodolali jsme a chtěli jsme to tu Macey ukázat.“ Podíval se na manželku pohledem, který říkal *tohle je naše poslední šance, tak to nezdorej* a dodal: „Vaše bezpečnostní opatření jsou vsutku impozantní.“

Bex otevřela vstupní dveře a pozvala je dovnitř. Já se vzmočila akorát na to, abych se na ně dívala a říkala si: *to si fakt nedokážete představit, pane senátore.*

* * *

S Bex jsme musely sedět v mámině kanceláři, když jako vždycky vyprávěla o „historii“ naší školy. I když je pravda, že se zas tolik od té skutečné neliší, jen je *zkrácená*. A hodně.

„Máme absolventky po celém světě,“ vysvětlovala máma a já si pomyslela: *jo, coby špiónky*. „Zaměřujeme se na jazyky, matematiku, přírodní vědy a kulturu. To jsou oblasti, které podle našich informací absolventky v životě nejvíce využívají.“ *Coby špiónky*. „Ke studiu přijímáme pouze mladé ženy, čímž našim studentkám nabízíme možnost posílit své postavení ve společnosti, díky kterému jsou pak v životě velice úspěšné.“ *Coby špiónky*.

Zrovna když jsem si tuhle hru začínala užívat, otočila se máma na mě a Bex.

„Rebeko, vezmete s Cammie Macey na prohlídku?“ řekla a mně bylo jasné, že skutečná hra právě začíná.

Bex se rozzářila, zatímco já myslela akorát na to, že máme za sebou pouze necelou hodinu tajných operací a už jsme dostaly misi. Jak jsem měla vědět, jak se chovat? Jasně, kdyby Macey chtěla, abych jí vyčasovala nějaké sloveso v čínštině nebo rozluštila šifru KGB, to bych uměla skvěle. Jenže naším úkolem bylo tvářit se normálně, což mě nikdy nikdo neučil! Ještě, že se Bex ráda předvádí. Tečka.

„Pane senátore,“ stiskla mu Bex ruku, „bylo mi *ctí* se s vámi seznámit. I s vámi, paní McHenryová.“ Usmála se na ni. „Jsem velmi ráda, že...“

„Děkuji, Rebeko,“ zarazila máma Bex hlasem, který jasně říkal *nepřeháněj to*.

Macey se postavila a její ultra krátká minisukně zmizela ve dveřích do Historického sálu, aniž by rodičům věnovala jediný pohled.

Opřela se o skřínku, ve které byla obvykle vystavena historie plynových masek (naše škola na ně má patent, kdyby vás to zajímalo) a když jsme k ní došly, zapálila si cigaretu. Dlouze a sebevědomě si z ní potáhla a vyfoukla kouř ke stropu, na kterém bylo nainstalováno nejmíň tucet různých senzorů, přičemž ten na kouř z nich byl nejmíň podstatný.

„Budeš to muset típnout,“ řekla Bex a zahájila fázi operace, která by se dala nazvat *„udělat vše pro to, aby to tady nenáviděla“*. „Na Akademii Gillian Gallagherové si vážíme našeho zdraví a bezpečnosti.“

Macey pohlédla na Bex, jako kdyby to řekla čínsky a já se musela zamyslet, než mi došlo, že ne.

„Kouření zakázáno,“ přeložila jsem jí to. Z koše na recyklovaný odpad nad schody jsem vytáhla hliníkovou plechovku a podala jí Macey.

Znovu si potáhla a podívala se na mě tak, že mi bylo jasné, že to típne jen pokud ji donutím silou. To bych samozřejmě *mohla*, jenže to zase neměla vědět.

„Fajn,“ řekla jsem a otočila se k odchodu. „Tvoje plíce.“

Jenže Bex se na ni dívala pohledem, který jasně říkal, že by na rozdíl ode mě někoho klidně dokázala shodit ze schodů. Takže si náš host naposledy potáhl, odhodil cigaretu do prázdné plechovky od Coly light a vydal se za mnou dolů po schodech, zrovna když nás míjel dav holek.

„Oběd,“ vysvětlila jsem a uvědomila si, že zelená lentilka se v mém žaludku spojila s Tic Tacem a společně se mě snažili přesvědčit, že by chtěli společnost. „Můžeme se jít najíst, jestli chceš –“

„To *fakt* ne!“ řekla Macey a obrátila oči v sloup.

A já pitomá musela okamžitě říct: „Jídlo je tu fakt dobrý.“ Což bylo úplně mimo cíl naší mise, protože hnusné jídlo většinou

všechny zájemce spolehlivě odradí. Jenže náš kuchař Louis je fakt skvělý. Dokonce původně pracoval v Bílém domě, ale připleťl se do incidentu s Chloupkem (prezidentovým pudlem), chemickým gastronomickým preparátem a velmi podezřelým sýrem. Naštěstí jedna naše absolventka chudáka Chloupka zachránila a vděčný Louis se tak dostal k nám a přinesl s sebou i svoje boží *crème brûlée*.

Začala jsem o něm vyprávět, ale Macey prohlásila: „Já jím osm set kalorií denně.“

Nevěřičně jsme se na sebe s Bex podívaly. Tolik pravděpodobně spálíme za jednu hodinu tělocviku (v případě naší školy technického výcviku). Macey se na nás pochybovačně podívala.

„Jídlo je *totálně out*,“ dodala.

Pro mě teda ne, protože jsem bohužel naposledy jedla včera večer.

Došly jsme do vstupní haly.

„Tak tohle je Hlavní síň,“ řekla jsem, protože to znělo jako jedna z těch věť, které se na prohlídkách říkají, ale Macey se tvářila, jako bych tam vůbec nebyla.

Místo toho se otočila na Bex (kterou na rozdíl ode mě viděla). „Takže *všichni* nosí tyhle uniformy?“ zeptala se.

To mě fakt urazilo – vzhledem k tomu, že jsem v komisi pro výběr uniforem – ale Bex pouze ukázala na svou tmavě modrou kostkovanou sukni ke kolenům a bílou halenku a odvětila: „Nosíme je i během tělocviku.“

Dobře ty, pomyslela jsem si při pohledu na zděšení v Maceyině tváři.

Bex vykročila k chodbě orientované na východ. „Tady je knihovna...“

Ale Macey si už vybrala jiný směr. „Co je támhle?“ zeptala se za chůze, přičemž na každém kroku mījela učebny a tajné chodby. Doběhly jsme ji a začaly stručně popisovat vymyšlené předměty kolem jako „*Tenhle obraz nám daroval vévoda z Edinburghu*“, „*Ach ano, to je pamětní lustr z Wizenhouse*“, nebo moje oblíbené „*Tohle je Washingtonova pamětní tabule*“. (Fakt je moc pěkná.)

Bex zrovna docela uvěřitelně vyprávěla o tom, že když člověk napíše písemku na výbornou, může se v tom daném týdnu hodinu koukat na televizi, když sebou Macey praštila na jedno z mých oblíbených míst u okna, vyndala mobil a bez jakékoliv omluvy začala přímo před námi někomu volat. (Drzoun!) Akorát se to obrátilo proti ní, protože jakmile zmáčkla vytáčení, zůstala na telefon jen ohromeně zírat.

S Bex jsme se na sebe podívaly a já se pokusila co nejcitlivěji říct: „Jo no, mobily tu nefungují.“ *PRAVDA.*

„Jsem moc daleko od věže,“ dodala Bex. *LEŽ.* Signál by tu byl skvělý, kdybychom nepoužívaly super výkonnou rušičku, která blokuje přenos všech neoficiálních signálů z areálu školy, ale to Macey McHenryová ani její otec senátor rozhodně vědět nepotřebovali.

„Nefungují tu mobily?“ zeptala se Macey zhrozeně, jako bychom jí právě řekly, že všechny studentky musí mít oholenou hlavu a žít jen o chlebu s vodou. „Tak to ne. To tady *naprosto* končím.“ Otočila se a vyrazila zpět směrem k mámině kanceláři.

Respektive tím směrem, o kterém si *myslela*, že vede zpět do máminy kanceláře. Jenže se blížila ke dveřím, které vedly do oddělení výzkumu a vývoje v podzemním podlaží. Byla jsem si naprosto jistá, že Dr. Fibs bude mít na červený kód vše připraveno, ale jak už to u bláznivých vědců bývá, řekněme, že měl tendenci občas přivolávat smůlu. A ano, sotva jsme zahruly za roh, uviděly jsme pana Mosckowitze, největší světovou kapacitu na kryptografii, který však v tu chvíli jako megagénius fakt nevypadal. Naopak. Spíš působil dojmem dlouholetého alkoholika. Byl bledý, rudé oči měl zalité slzami.

„*Dobrá den!*“ zamumlal a zapotácel se.

Macey na něj našťěstí znechuceně zírala, protože si díky tomu nevšimla hustého fialového kouře, který se za ním začal linout zpoza dveří vedoucích ke schodišti. Profesorka Buckinghamová se snažila škvíry ve dveřích zacpat ručníky, ale kdykoliv se ke kouři přiblížila, začala nekontrolovaně kýchat, takže

ručníky posouvala jen nohama. Do toho přiběhl Dr. Fibs s lepicí páskou a začal škvíry zalepovat. (To je dobrá superšpiónská technologie, co?)

Pan Mosckowitz se kymácel ze strany na stranu – nejspíš proto, že mu ten fialový kouř ovlivnil rovnovážné ústrojí, anebo se možná snažil, aby Macey neviděla, co se děje za ním. To ale bylo docela těžké vzhledem k tomu, že neměřil víc než metr šedesát pět.

„Takže vy jste uchazečka o studium?“ zeptal se.

Jenže přesně v tu chvíli se vytáhlý Dr. Fibs zhroutil na podlahu. Nehýbal se a kouř kolem něj houstnul.

S Bex jsme se na sebe podívaly. *Tohle fakt NENÍ DOBRÝ!*

Buckinghamová dovelkla Dr. Fibse do kolečkového křesla a začala jej táhnout pryč, zato já vůbec nevěděla, co mám dělat. Bex popadla Macey za ruku.

„Pojď, Macey. Znáám tady zkra-“ začala, ale Macey jí okamžitě vytrhla.

„Nech mě, ty nádhero,“ ohradila se. (Jo, přesně tak, vynadala Bex do nádhery.)

A tady nastává moje dilema. Někdy se totiž takhle můžete přátelsky nebo slangově oslovit mezi kámoškami, ale zároveň to můžete taky klidně říct jako nadávku. Takže Macey nás buď nesnášela nebo si myslela, že jsme fakt hezký. Když jsem ale koukla na Bex, bylo mi jasné, že by si vsadila na variantu číslo jedna.

Bex udělala krok dopředu, přestala se tvářit jako šťastná školáčka a nasadila svůj výraz elitní špiónky.

Tohle VÁŽNĚ není dobrý, pomyslela jsem si znovu v duchu, ale v tu chvíli jsem si koutkem oka všimla bílé košile a khaki kalhot.

Od té chvíle už jsem si nikdy nepomyslela, že se nám Solomon zdá sexy jen proto, že ho hodnotíme měřítkem studentek dívčí školy. Z jednoho pohledu na Macey McHenryovou mi bylo úplně jasné, že by byl považován za krasavce i za zdmi Akademie Gillian Gallagherové. A to Macey ani *nevěděla*, že je špión (čímž každý chlap automaticky získá body navíc).

„Dobrý den,“ pozdravil nás stejně jako pan Mosckowitz, ale přitom úplně jinak. „Vítejte na Akademii Gillian Gallagherové. Doufám, že uvažujete o studiu na naší škole?“ Bylo jedno, co říkal, jsem si úplně jistá, že Macey, Bex i já jsme slyšely jen *„Myslím, že jsi nejkrásnější žena na světě a bylo by mi ctí, kdyby ses stala matkou mých dětí.“* (Vážně, fakt si myslím, že to řekl.)

„Líbí se vám prohlídka?“ zeptal se, ale Macey jen zamrkala a zatvářila se strašně svůdně, což vůbec nepasovalo k jejím kanadám.

Mohlo to být tím fialovým kouřem, který se k nám linul, ale měla jsem pocit, že budu zvracet.

„Máte chvílku?“ zeptal se pan Solomon a aniž by čekal na odpověď, pokračoval: „Rád bych vám něco ukázal ve druhém patře.“

Nasměroval Macey k točitému kamennému schodišti, které kdysi neodmyslitelně patřilo do Gallagherské rodinné kaple. Okna s barevnými skly lemovala obě poschodí a barevně se odrážela na Solomonově bílé košili. Když jsme došli do druhého patra, ukázal na velkou chodbu s vysokým stropem, která zářila všemi barvami jako kaleidoskop.

Bylo to, řečeno jedním slovem, nádherné, ale přitom jsem si toho nikdy předtím nevšimla. Vždycky jsem spěchala na nějakou hodinu nebo dělala úkoly. Znovu jsem si vzpomněla na Solomonova slova z přednášky – *všimněte si věci kolem sebe* – a měla jsem pocit, že jsme právě absolvovaly první test z tajných operací a propadly v něm.

Doprovodil nás až do Historického sálu, kde se otočil a zamířil zpět k té nádherné stěně z barevného skla. Macey sledovala, jak odchází. „Kdo byl tohle?“ zamumlala pak.

Byla to první věc, kterou Macey pronesla s nadšením od chvíle, kdy vylezla z limuzíny a nejspíš i dlouho předtím – pravděpodobně od té doby, kdy jí došlo, že její otec by za hlas voličů zaprodal svoji duši a její matka s ním asi není z čisté lásky.

„Náš nový profesor,“ odpověděla Bex.

„Jasně,“ odsekla Macey. „Když to říkáš.“

Bex však ještě měla incident s nadávkou v živé paměti, takže se bleskově otočila a odsekla: „Jo, to říkám.“

Macey znovu sáhla po své krabičce cigaret, ale při pohledu na zamračenou Bex se zarazila.

„Jak bych vám to vysvětlila,“ prohlásila a tvářila se u toho, jako že nám dělá velkou laskavost. „Ideální scénář: všechny holky se do něj zblázní a začnou být roztržité, což předpokládám, že bude na *Akademii Gillian Gallagherové* fakt problém,“ dodala s posměšnou vážností. „Katastrofální scénář: libuje si v nevhodném chování a hledá příležitost.“ Musela jsem přiznat, že to, co *Macey-nádhera* říkala, dávalo docela smysl. „Na školách, jako je tahle, učí akorát blázni a podivíni. A když vaše ředitelka vypadá takhle,“ ukázala na mou mámu, která si povídala s McHenryovými asi deset metrů od nás a vypadala naprosto famózně, „je dost jasné, jakou práci tady pan Cukrkandl dostal.“

„Cože?“ zeptala jsem se nechápavě.

„Ty jsi přece *Gallagherská holka*,“ dodala opět posměšně. „Jestli na to nepřiđeš ty, jak bych ti to mohla vysvětlit já.“

Hlavou mi proběhlo, jak náš učitel tajných operací včera mrkl na moji matku – na moji krásnou matku – a měla jsem pocit, že už nikdy v životě nebudu moct jíst.

Kapitola 4

Když jste tři holky na čtyřlůžkovém pokoji, máte spoustu výhod. První z nich je samozřejmě víc místa ve skříni, hned potom víc místa na poličkách a pak jedna část pokoje, kterou můžete vyhradit jen pro sedací vaky. Měly jsme to zařízené fakt skvěle, ale myslím, že si toho ani jedna z nás skutečně nevážila až do chvíle, kdy nám na dveře zaklepal dva chlápci z údržby a zeptali se, kam chceme dát tu čtvrtou postel.

No, kromě profesorů a našeho kuchaře zaměstnává akademie ještě dost dalších lidí a většinou je úplně neshání na inzerát (leda tak – však víte – šifrovaně). Takže na škole najdete dva typy lidí: studentky, které se snaží dostat do Alfa Ligy (CIA, FBI, NSA, atd.) a zaměstnance, kteří z ní chtějí pryč. Když k vám tedy přijdou dva chlapi jako hora s dlouhými kovovými tyčemi a svěráky, je vám jasné, že tyhle nástroje už nějaký ten pátek používají – jen teď už v *trochu jiném* smyslu.

Proto jsme se jich ani na nic neptaly. Jen jsme ukázaly do rohu a rovnou jsme si to namířily do druhého patra.

„Pojďte dál, holky,“ zavolala na nás moje matka, jakmile jsme vešly do Historického sálu, ačkoliv nás ještě ani nemohla vidět. Sice jsem s ní vyrostla, ale její superšpiónské instinkty mě občas děsí. Přišla ke dveřím a prohlásila: „Čekala jsem vás.“

Přisahám, že jsem měla připravenou skvělou řeč, ale jakmile jsem zahlédla máminu siluetu ve dveřích, celou jsem ji zapoměla. Naštěstí Bex s tímhle nikdy problém neměla.

„Promiňte, paní ředitelko,“ řekla, „ale nevíte, proč nám oddělení údržby poslalo do pokoje postel navíc?“

Kdyby tímhle tónem mluvil s Rachel Morganovou kdokoliv jiný, nejspíš by se na něj snesl její hněv. V našem případě si však máma jen zkřížila ruce na prsou a stejně milým, oficiálním tónem Bex odpovíděla.

„Ale ano, Rebeko, vím.“

„A je to informace, o které s námi, paní ředitelko, můžete hovořit? Spadá to pod princip nezbytné znalosti?“ (Pokud měl někdo nárok na nezbytnou znalost, byly jsme to my. Vždyť jsme přišly o prostor na sedací vaky!)

Ale máma pouze vykročila a mávla na nás rukou, abychom šly za ní. „Pojďme se projít.“

Uvědomila jsem si, že je něco špatně. Muselo být, takže jsem mámě cestou po velkém schodišti skoro šlapala na paty a naléhala: „Co se děje? Vydírají nás? Senátor na nás něco –“

„Cameron,“ chtěla mě máma zastavit.

„Je ve Výboru pro obranu? Jestli jde o finance, tak můžeme začít vybírat školné, ty...“

„Cammie, prostě pojď za mnou,“ nařídila mi máma.

Udělala jsem, co mi řekla, ale nepřestávala jsem mluvit. „Nevydrží tu. Můžeme se jí zbavit –“

„Cameron Ann Morganová,“ vytáhla máma z rukávu kartu s prostředním jménem, kterou si všechny matky nechávají přesně pro tyhle příležitosti. „Už dost.“ Zmlkla jsem a máma podala Bex velkou hnědou obálku, kterou s sebou nesla. „To jsou výsledky testů vaší nové spolubydlící.“

Dobře, uznávám – byly dobré. Ne *tak dobré* jako Liziny nebo tak něco, ale o dost lepší než by studijní průměr Macey McHenryové (2,5) naznačoval.

Zahnuly jsme do staré kamenné chodby a naše kroky se po ní hlasitě rozléhaly.

„Tak měla dobré výsledky,“ oponovala jsem. „A co –“

Máma se zastavila tak nečekaně, že jsme do ní málem narazily.

„Svoje rozhodnutí ti nemusím dávat ke schválení, Cammie, že?“ Cítila jsem, jak mě zalévá pocit studu, ale máma se mezitím otočila na Bex. „Čas od času udělám nějaké kontroverzní rozhodnutí, že, *Rebeko?*“ Všechny jsme si v ten moment uvědomily, díky čemu u nás Bex začala studovat a na to neměla co říct ani sama Bex.

„A Liz,“ otočila se máma ještě jednou, „skutečně si *myslíš*, že bychom měli přijímat pouze studentky z rodin, které již se špiónáží mají co dočinění?“

Tím jsme skončily. Měla nás v hrsti.

Zkřížila si ruce na prsou. „Macey McHenryová přinese na akademii velice potřebnou diverzitu. Díky kontaktům její rodiny se dostaneme do některých velmi uzavřených společností. Její intelekt má velký potenciál a,“ máma se na chvíli zarazila, „má také zvláštní *přednost*.“

Přednost? Jo, jasně. Snobství může být přednost, stejně jako elitářství, fašismus a anorexie. Chtěla jsem mámě říct všechno o tom, jak Macey jí jen osm set kalorií denně, jak byla na Bex sprostá nebo že červený kód se používá jen na nepravé přijímací pohovory, ne na ty skutečné. Jenže pak jsem se podívala na tu ženu, která mě vychovala a o které se říkalo, že kdysi přemluvila jednoho ruského církevního hodnostáře, aby se převlékl za ženu a schoval si pod těhotenskou sukni volejbalový míč plný tekutého dusíku. Bylo mi jasné, že i když jsem na své straně měla Bex a Liz, prohrála jsem.

„A kdyby vám to nestačilo...“ řekla máma a otočila se na starodávnou sametovou tapisérii, která visela uprostřed velké kamenné zdi.

Jasně, že jsem ji neviděla poprvé. Pokud jste před ní stáli dostatečně dlouho, mohli jste z ní vyčíst rodokmen devíti generací rodu Gallagherů před Gilly a dvou generací po ní. Pokud jste však měli na práci lepší věci, mohli jste na zdi nahnánout kamenný Gallagherský erb, lehce otočit malým mečem a pak se protáhnout tajnými dveřmi, které se před vámi otevřely. (Řekněme, že já jsem ten druhý typ.)

„Co to má společného s...“ začala jsem, ale Lizino *panejo* mě zarazilo.

Podívala jsem se na spodek tapisérie, kam ukazoval štíhlý prst mé kamarádky. Nikdy jsem si nevšimla, že se Gillian vdala. Ani že měla dítě. A už vůbec mě nikdy nenapadlo, že by se to dítě mohlo jmenovat *McHenry*.

A to jsem si celou dobu myslela, že dědičkou rodu Gallagherů jsem já.

„Pokud bude Macey McHenryová chtít,“ řekla máma, „bude u nás vítána.“

Otočila se k odchodu, ale Liz ji zastavila. „Ale paní ředitelko, jak – však víte – to všechno dožene?“

To máma brala jako férovou otázku, protože zkřížila ruce na prsou. „Uznávám, že z akademického hlediska bude slečna McHenryová za ostatními studenty čtvrtého ročníku zaostávat. Z toho důvodu bude řadu předmětů absolvovat také s našimi mladšími žáky,“ odpověděla.

Bex se na mě uculila, ale ani představa, jak Macey se svými nohama supermodelky vyčnívá nad všemi prvačkami, nemohla nic změnit na tom, že dva holohlaví chlápci (na jejichž hlavu mohla nebo nemusela být vypsaná odměna) pro ni zrovna dělali místo v našem pokoji. Z mámina výrazu však bylo zřejmé, že důležitější otázka zní, jestli pro ni uděláme místo také v našem životě.

Podívala jsem se na své nejlepší kamarádky a bylo mi jasné, že jsme právě dostaly za úkol skamarádit se s Macey McHenryovou – pokud ho přijmeme. Moje hodné já vědělo, že se aspoň *pokusím* Macey pomoci v tom, aby mezi nás zapadla. Moje špiónské já zase vědělo, že mi byl svěřen úkol a že pokud se někdy chci podívat do suterénu dva, mám se jen usmát a říct *ano, madam*. A jako dcera své matky jsem dobře věděla, že stejně nemám na vybranou.

„Kdy nastupuje?“ zeptala jsem se.

„V pondělí.“

V neděli večer jsem přišla do máminy kanceláře na ohřáté kuře s bramborem. Naše nedělní večere měly jen jediné pravidlo: musela je vařit máma. To je samozřejmě hezká myšlenka a tak, ale zase žádná výhra pro moje trávicí ústrojí. (Táta vždycky říkával, že máminou nejsmrtnější zbraní jsou její kuchařské schopnosti.) Moje spolužačky přímo pod námi večerely to nejlepší, co jim náš pěťhvězdičkový kuchař mohl nabídnout. Ale když jsem pozorovala mámu, která v tátově staré mikině vypadala stejně stará jako já, neměnila bych s nimi ani za všechny *crème brûlée* na světě.

Když jsem na akademii nastoupila, cítila jsem se provinile, že mámu vídám každý den, zatímco moje spolužačky se se svými rodiči nevidí dlouhé měsíce. Časem jsem si to ale přestala vyčítat, protože my jsme zase s mámou netrávily léto spolu. A hlavně jsme neměly tátu.

„Tak co škola?“ ptala se vždycky, jako by neznala odpověď – a možná ji fakt neznala. Možná jen jako každý správný agent chtěla slyšet všechny verze, než si z nich vytvoří vlastní názor.

Namočila jsem si bramboru do medovo-hořčičné omáčky. „Fajn,“ odpověděla jsem.

„Co tajné operace?“ zeptala se máma, ale v jejím hlase jsem slyšela i ředitelku, kterou zajímalo, jak se vede novému profesorovi.

„Věděl o tátovi.“

Fakt nevím, odkud se ta věta vzala nebo proč jsem ji vyslovila. Šest dní se děším příchodu Macey McHenryové, a když jsem s mámou konečně sama, tak řeknu *tohle*? Zkoumavě jsem na ni pohlédla a zalitovala, že jsme se Solomonem minulý týden nebrali *jak čist řeč těla místo základů sledování*.

„Cam, v našem světě jsou lidé – jako pan Solomon – kteří vědí, co se tátovi stalo. Je to jejich *práce*. Přála bych si, aby sis časem zvykla na ten pohled, kdy to lidem dojde, a rozhodují se, jestli se o něm zmínit nebo ne. Předpokládám, že pan Solomon tátu zmíní?“

„Tak nějak.“

„A jak jsi to zvládla?“

Nekřičela jsem ani nebrečela, takže jsem mámě řekla: „Dobře, myslím.“

„To je dobře.“ Pohladila mě po vlasech a já si snad po milionté položila otázku, jestli měla jedny ruce na práci a druhé na tyhle chvíle. Představovala jsem si, že jsou v kufříku, ze kterého si je na střídačku nasazuje, někdy hedvábné, jindy ocelové. Dr. Fibs by je určitě uměl vyrobit – ale nevyrobil.

„Jsem na tebe pyšná, broučku,“ řekla. „Časem to půjde snáz.“

Moje máma je nejlepší špiónka, kterou znám – takže jsem jí věřila.

Když jsme se druhý den ráno probudily, uvědomila jsem si, že je pondělí. Ale zapomněla jsem, že je Pondělí s *velkým P*, takže jsem úplně ztuhla, když se cestou na snídani po vstupní hale rozezněl mocný hlas profesorky Buckinghamové.

„Cameron Morganová! Pojdte se slečnou Baxterovou a slečnou Suttonovou za mnou, prosím,“ zavolala.

Bex i Liz se zatvářily stejně nechápavě jako já, ale Buckinghamová nám to hned vysvětlila: „Právě dorazila vaše nová spolubydlící.“

Buckinghamová už sice *měla* svůj věk a byly bychom tři na jednu, ale i tak jsem měla pocit, že nemáme na vybranou. Vydały jsme se po schodech za ní.

Myslela jsem, že máma bude ve své kanceláři jen s Macey – a že její rodiče už budou pryč, pokud se teda vůbec obtěžovali přijet (což neobtěžovali) – ale když Buckinghamová otevřela dveře, spatřila jsem na kožené pohovce také pana Solomona a Jessiku Bodenovou. Solomon vypadal tak znuděně, že mi ho bylo skoro líto, zatímco Jessica seděla natěšeně na kraji pohovky.

Náš čestný host seděl před máminým stolem a měl na sobě oficiální školní uniformu, ve které vypadal jako supermodelka. Když jsme vešly, ani se neotočila.

„Jak už jsem říkala, Macey,“ pokračovala máma, jakmile jsme se Bex, Liz a já usadily na místa u okna ve vzdálenější části místnosti a Buckinghamová se postavila do pozoru před knihovnu. „Doufám, že budeš na Akademii Gillian Gallagherové šťastná.“

„Hmm.“

Jo, vím, že *jazykem dědiček* fakt nemluvím, ale jsem si jistá, že by se to dalo přeložit jako: *„To si říkej někomu jinému, já už to slyšela tisíckrát a říkáš to jen proto, že ti můj otec předal fakt tučný šek.“* (Ale to jen hádám.)

„Takže, Macey,“ ozval se vážně protivný hlas. Nejsm si jistá, proč Jessiku Bodenovou tak hrozně nesnáším, ale určitě to má co dělat s tím, jak je vždycky strašně narovnaná. Asi nevěřím nikomu, kdo se neumí pořádně nahrbit. „Když se správná rada doslechla, že u nás nastupuješ, má matka –“

„Děkuji, Jessiko.“ *Jak moc mám svou mámu ráda? Fakt hodně.* Otevřela tlustou složku, která ležela na stole. „Macey, dívala jsem se, že jsi strávila jeden semestr na Triadské akademii?“

„Ano,“ odpověděla Macey. (Zato *tahle* osoba se fakt hrbit umí.)

„Jeden rok na Wellingtonském gymnáziu. Dva měsíce na Ingallské střední. *Áha* a pak týden na Wilderově institutu.“

„Míříte tím někam?“ zeptala se Macey tónem ostrým jako nožík na dopisy, se kterým si během jejich rozhovoru nepřítomně pohrával Joe Solomon.

„Byla jsi na velmi rozdílných školách, Macey –“

„Neřekla bych, že mezi nimi byl nějaký *rozdíl*,“ odsekla Macey. Ale sotva to dořekla, proletěl vzduchem ani ne třicet čísel od její lesklé hřívy onen nožík na dopisy – ze Solomonovy ruky přímo k hlavě profesorky Buckinghamové. Všechno se to seběhlo strašně rychle, takže kdybyste mrkly, nevšimly byste si toho. V jednu chvíli Macey mluvila o tom, jak jsou všechny školy stejné a vzápětí Patricie Buckinghamová bleskově popadla vydání *Vojny a míru* vázané v kůži a zakryla

si s ním obličej jen chvíli předtím, než by se jí do něj nožík zapíchl.

Dlouho bylo slyšet jen jeho tiché vibrování po dopadu, znělo to, jako když ladička hledá C. Pak se máma naklonila přes stůl a řekla: „Myslím, že na naší škole vyučujeme pár věcí, které jinde nenabízejí.“

„C-co...“ zakoktala se Macey, „co... co... zbláznili jste se?“

A až tehdy jí máma odvyprávěla celou historii naší školy – tu *nezkrácenou* verzi. Začala s Gilly a pak vypichovala nejzajímavější části, jako třeba tu chvíli, když si Gallagherské holky dělaly navzájem manikúru a uvědomily si, že žádné dva otisky prstů nejsou stejné a pár dalších dost ceněných vychytávek. (Lepicí páska se taky nevynalezla sama od sebe, že?)

Když máma skončila, Bex dodala: „Vítej na škole pro špióny.“ Řekla to svým normálním přízvukem místo toho nudně geograficky neutrálního, kterým s Macey mluvila doteď. Na té bylo vidět, že jí z té záplavy informací za chvíli praskne hlava a Jessica jí v tom rozhodně nepomáhala.

„Macey, vím, že je velmi těžké tohle všechno strávit, ale právě proto mě má matka – je ve správním radě školy – požádala, abych ti s tím pomohla –“

„Děkuji, Jessiko,“ přerušila ji znovu máma. „Asi bychom ti to mohli objasnit o něco více, Macey.“ Vytáhla z kapsy něco jako obyčejnou stříbrnou pudřenku. Cvaknutím ji otevřela a ukazovákem zmáčkla zrcátko. Drobné světýlko jí ověřilo otisk prstu a když pudřenku znovu zavřela, svět kolem Macey McHenryové se začal otáčet a obrácený červený kód ho vracel do normálu. Police s knihami, které byly celý týden otočené, se vracely zpět. Z fotky na mámině stole zmizel Disney World.

„*Sera que ela vai vomitar?*“ stihla ještě portugalsky prohodit Liz, ale já místo odpovědi jen potřásla hlavou, protože jsem skutečně netušila, jestli Macey bude nebo nebude zvracet. Když se (doslova) všechno přestalo točit, měla Macey kolem sebe množství přísně tajných informací starých více než sto let, ale nijak se k nim neměla.

Místo toho jen zaječela: „Vy jste normální magoři!“ a hnala se ke dveřím. Bohužel Joe Solomon tam byl o krok před ní. „Uhněte mi z cesty!“ vyštěkla.

„Je mi líto,“ odpověděl vyrovnaně, „ale myslím, že paní ředitelka ještě neskončila.“

„Macey,“ mámin hlas zněl klidně a racionálně, „chápu, že musíš být v šoku. Ale naše škola je skutečně institucí pro výjimečné mladé ženy. Předměty jsou náročné a osnovy ojedinělé. Všechno, co se u nás naučíš, můžeš využít všude na světě. Podle svého vlastního uvážení.“ Máma přimhouřila oči a její hlas zpřísněl, když dodala: „Pokud zůstaneš.“

Přistoupila k ní a já věděla, že teď už z ní nemluví ředitelka, ale matka. „Pokud chceš odejít, zařídíme, abys zapomněla, že se tohle všechno stalo. Až se zítra vzbudíš, bude to jen sen, který si nebudeš pamatovat. Pouze si svůj neutěšený seznam rozšíříš o další školu. Ale ať už se rozhodneš jakkoliv, jedno musíš pochopit.“

Máma k ní přistoupila blíž.

„Co?“ odsekla Macey.

„*Nikdo se nikdy nedozví to, co jsi tady dneska viděla a slyšela.*“ Macey stále z očí sršely blesky a protože máma neměla po ruce *Vojnu a mír*, sáhla po něčem podobném. „Hlavně tvoji rodiče ne.“

A zrovna když už jsem si začínala myslet, že nikdy neuvidím, jak se Macey McHenryová usmívá...

Kapitola 5

Tri týdny po začátku školy vážil můj batoh víc než já (nebo možná ne víc než já, ale víc než Liz), měla jsem hromady úkolů a obrazovka nad Hlavní síní oznamovala, že bychom si měly oprášit francouzštinu, jestli se chceme u oběda s někým bavit. Nehledě na to, že pokoušet se orientovat v drbech a rozeznávat, co je pravda a co fáma, byla prakticky práce na plný úvazek. (Asi vás nepřekvapí, kdo byl ve většině z nich hlavním aktérem.)

Macey McHenryovou vyhodili z minulé školy, protože otěhotněla s tamním ředitelem. FÁMA. Na první hodině technického výcviku nakopla Macey jednu holku z prváku tak tvrdě, že se probrala až za hodinu. PRAVDA. (A taky důvod, proč teď Macey chodí na technický výcvik s druhačkami.) Macey řekla jiné holce z prváku, že ji brýle dělají tlustou, holce ze šestáku, že vypadá, jako kdyby místo vlasů měla paruku (což bohužel kvůli nešťastnému incidentu s plutoniem *měla*) a profesorce Buckinghamové, že by rozhodně měla vyzkoušet zeštíhlující punčochy. PRAVDA. PRAVDA. PRAVDA.

Prošly jsme kolem čajovny madam Dabneyové a výtahu, který vedl do suterénu jedna a Tina Waltersová mi už asi po desáté začala říkat: „Cammie, nemusíš ten spis ukrást... jen se se do něj na pár vteřin –“

„Tino!“ zarazila jsem ji nahlas a pak jsem pokračovala šepetem, protože chodba plná budoucích špiónů není nejlepším místem pro tajnou konverzaci. „Nebudu krást Maceyin spis

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.